

DISPUTATIO GRADUALIS,
EX PHILOSOPHIA PRACTICA.

De

VIRTUTE MORALI
IN GENERE.

QUAM

CHRISTO DUCE ET AUSPICE CHRISTO,
Cum consensu & approbatione Venerandæ Amplissimæque
Facul. Philosophicæ, in Regiâ Academia Christianeâ, qua ad Auram
est, pro consuetis in Philosophiâ insignibus obtinendis;

SUB PRÆSIDIO

VIRI Nobilissimi atq; Consultiissimi,

D. MICHAELIS Gyllenstålpes, J. U. & Phil.
Doctoris Il. Pol. ac Hist: Prof. publ. celeberrimi, p. t. Magnifici
Rectoris Magnificentiss: Meccenatis, patroni, præceptoris ac
promot, sui, omni observantiâ æternùm pro-
sequendi colendi:

In Auditorio majori horis solitis, cordatorum censura pu-
blicoq; examini ventilandam submittit

ANDREAS JACOBI Elmegreen Simolandus.
S. R. M. tis Stipendiarius,

Ad Diem 26, Maji, Anni 1655.

A B O Æ,

Impressa à P E T R O Hanson/ Acad. Typog.

Admodum Reverendo & Praclarissimo VIRO,
DN. M. ZACHARIÆ P. LUND-
B ERGIO, Sacrarum literarum scientiâ Eminentis-
simo, Diocesios Wexionensis Præfuli gravissimo, Patrono
ac Promotori suo aternâ animi veneratione suspiciendo,

N E C N O N

Plurimum Reverendo ac Excellentissimo Viro,
DN. M. GEORGIO C. ALANO,
Regiæ Universitatis Ab. S. S. Th. Prof. primario celeberrimo,
utriusq; Ecclesiæ Aboënsis ac Nummenfis Pastori vigilantiss:
Evergetæ, Mecænati ac promotori indubitatissimo, & hæctenus Nus-
tricio liberalissimo, à quo tota, quæq; sit, salus, dependerat
mea, Patris adinstar reverentèr quovis honore ac
obsequio prosequendo,

U T E T

Reverendo ac Praclarissimo Viro,
DN. M. JONÆ ZEPHYRINO, Episcopatus
Wex: Archipræposito dignissimo, ibiq; templi Cath. Pastori
vigilantissimo, *Mecænati magnopere colendo.*

Nec minus

Reverendis, Praclarissimis, Prudentiss: Doctiss: ac Humanissimis, Regij
Wex: Gymnastij Theologiæ Philos: ac Lingvarum **LECTORIBUS,**
atq; Consistorij Ecclesiastici **ASSESSORIBUS** *celeberrimis,*
ut non ita pridem Præceptoribus fidelissimis; ita nunc fautoribus
ac promotoribus ætatem venerandis

Simul atque

Reverendis, Venerandis ac Humanissimis Viris,
DN. JACOBO ANDRÆ, Pastori in Åhsenhöga
pervigili, *Patri suo quovis filiali obsequio, jugitèr prosequendo.*
DN. HAQUINO Humble Pastori in Örenna vigilan-
tissimo, *Fautori suo observando.*

Discursum hunc inauguralem in gratitudinis & officiosæ
mentis pignus, atque debitæ observantiæ documentum, devotè & humiliter
consecrat, dicat, dedicat & offert.

Andreas Jacobæus Elmegreen.

DE VIRTUTIS MORALIS
NATURA IN GENERE,
PRÆCEPTA.

I.

 Virtus est promptitudo in homine agendi secundum honestatis normam, quâ affectibus tale injungitur moderamen, ut tranquillus & beatus, qualis in hoc mundo haberi potest, status obtineatur.

Dividitur { 1. Decalogi, in Pietatem & Probitatem.
vel { 2. Graduum, in Inchoatam, Communem
intuitu: { & Heroicam.

III.

Vitium est promptitudo agendi contra honestatem & rectæ rationis normam, quâ affectibus sua permittitur licentia, adeoque vel in Excessu vel in defectu peccatur.

EXPLICATIONES.

Ad Præcepta in Genere.

Caput Philosophiæ moralis est, inquit Apuleius de Philosophiâ Morali, ut scias quibus ad vitam beatam pervenire rationibus possis. Consequeris autem illam, medium illud unicum Virtutem sç. probè si rimeris rimatam ruminas, ruminatam prosequaris. Quicquid enim ad felicitatem ullatenus facit, id omne virtute paratur. Queris voluptatem; in virtuosâ actione summa datur. Cupis honorem; Virtutem sequitur honos ut umbra corpus.

pus. *Desideris opes*; quot quæso humili loco nati, in adolescentiâ pauperes, ad magnas demum divitias per virtutem honestè pervenerunt? *Vis sanitatem*; sectare virtutem, quis enim nescius est *temperantiam*, ut reliquas taceam, bonæ valetudinis nutricem esse? Hisce ac infinitis aliis patet, nihil quod ad felicitatem facit virtute non parari. Hujus igitur im præsentiarum Sacra peragenda; Hæc jure meritòque sub contemplationem vocanda. Hanc viaticum vitæ *Menander*; viaticum ad senectutem, *Bias*, apud *Stob.* *Serm.* 37, vocat. Hanc commendat *Plaut.* in *Amphitr.* *Act.* 2, *Scen.* 2, dicens:

*Virtus præmium est optimum, virtus omnibus
Rebus anteit profectò: libertas, salus, vita,
Res, parentes, patria, Et prognati tutantur, ser-
vantur*

*Virtus omnia in se habet, omnia adsunt bona, quem
penes est virtus.*

Hæc servat & tuetur societatem & communionem inter homines, Plato in Protag. *Hæc veram largitur gloriam,* quæ, quod ait *Agésilæus*, optima dicendo & honesta faciendo paratur. *Plutarch.* in *apophth.* *Silius Italicus lib.* 15.

*Mecum honor Et laudes Et læto gloria vultu,
Et decus Et niveis victoria concolor alis:
Me cinctus lauru perducit ad astra triumphus,
Casta mihi domus Et celso stant colle penates.*

Hæc supra fortunam est, ut Olympi cacumen supra nubes, & illam suo arbitratu fingit, moderatur, temperat, dirigit, emendat, corrigit & planè suâ habet in potestate Sapiens; fortunam suis fingit moribus: ait Plaut. in Trin. Et Cic. 5. Tusc. 9. virtus omnia sub se habet, eaque despici

ens, casus contemnit humanos. *Hac* nec eripi nec surripi potest unquã, nec incendio, nec naufragio, nec tempestate, nec temporum permutatione transmutatur, *Cic.* cum sit, altissimis defixa radicibus, quæ nunquam ullâ vi dimoveri loco possunt, idem *Cic.* Quid proinde virtute in rebus humanis melius? Hæc quieta, tranquilla, secus ra, hilaris, spei plena, ut *Aristoph.* dicit. *Hac* similis est monti cujus vertex amœnissimus, *Hesiodus lib. 1.* operum & dierum. *Hac* similis honestæ matronæ, quæ nec illuvie fordidâ, nec luto delibuta *Silius Ital. l. 15.* Hanc ergò actuosam qui possidet, is felix, is temporalitèr beatus meritò est & reputatur.

Ad Præceptum Primum.

Virtutem *Latini* à viro verè deducunt, quasi ei, cui natura majores contulit dotes, magis conveniat, foemineum tamen sexum minimè excludentes. *Cic. l. 2. Tusc. q. Varr. l. 4. de lingua latina.* Convenientèr enim virtus dicitur quasi *virum tuens*, eò quod virtus homines instar scuti contra quosvis exuberantium affectuum & infortuniorum insultus protegat & tueatur. Sicut *Græci* ἀρετήν παρὰ τῷ ἀρεῖ à Marte per *Synechdochen* dixerunt, cum Martis tempore bellica virtus præcipuè emineat; etiamsi æquè convenientèr ἀρετὴν ἀπὸ τῆς ἀρεῖς κεν deduci possit. *Doct. Syll. Coll. Eth. Diss. 3. Heid. part. 2. phil. Mor. Sueci* Dugd à duga vel dyger quod efficacem potentem & validum significat. Ambiguitatem substrata materia de facili tollit, mequè hîc per virtutem intelligere habitum animi electivum, seu quod idem est, promptitudinem in homine frequenti usu acquisitam, ad mores respicientem, vel quivis videt. *Conferatur Heid. part. 2. phil. Moral.* Dicitur autem nunc virtus moralis, nunc me-

diam ducens ad summum civile bonum, non quatenus est inter duo vitiosa extrema, excessum scz. & defectum, sed quo finis ab efficiente acquirendus sit. Definatur rectè *promptitudo* in homine ejusque animo residens naturâ usu & exercitatione parata, aliquid eligendi vel repudiandi, quæ nihil aliud est quàm *habitus electivus*, juxta *Arist. lib. 2. Eth. c. 6.* quo in agendo determinamur ad aliquid sine difficultate præstandum. Vel *constans animi propositum*, juxta *Vend. l. 1. c. 3. th. 2.* Differentia ex omnibus quatuor causis sumitur, primò Efficiente universali suppositâ, DEO scz. Ter opt. Max. omnis boni datore Jacobi 1. *Sine cujus afflatu nemo magnus unquam fuit.* Cic. 2. *de natura Deorum.* Ac particulari remota, quæ *Moralis educatio audit.* *Virtus enim à naturâ sumit initium, sed doctrinâ perficitur.* *Quintil. l. 12. c. 2.* Hanc *Plutarch. in lib. de institutione liberorum,* maximi facit atque exemplis *aquæ guttatim descendens, quæ lapides excavat; ferri & aris, quod sensim manibus atteritur, &c.* declarat. Eamquæ exaggerat *Crates* ille apud *Plut.* qui, *si possem inquit audiri ab omnibus hominibus conscendere in turrim & clamarem quò ruitis homines, qui colligitis & corradiis numos, & interim informationem liberorum negligitis?* In definitione 1. *mentio fit efficientis causæ proximæ, quæ exercitatio seu actionum bonarum crebra frequentatio seu crebrum exercitium est.* *Ut enim nec medici nec imperatores, nec oratores, quamquam artis præcepta perceperint, quidquam magnâ laude dignum sine usu & exercitatione consequi possunt: sic officij conservandi præcepta traduntur, illa quidem ut faciamus ipsi, sed rei magnitudo usum quoque exercitationemque desiderat, teste Cic. lib. 1. offic.* Atque ea intelligitur actio, quæ jam hominem bonis moribus affluere cæpit, & ita disponere ut ad culmen virtutis plenis passibus grassari queat. Non

quæ

que virtutum præceptis ad rectitudinem redigitur, cum illa virtutis moralis objectum externum sit. Nec ea, quæ honesta & continuata formalem rationem Summi Boni constituit post virtutis habitum, eo enim respectu, virtutis effectum merito salutatur.

Sitque Spontanea, cujus principium est in ipso agente singulas circumstantias sciente. Quippe qui coactus vel per ignorantiam quid committit, minus laudari aut vituperari consuevit. Hujus actionis principia sunt *consultatio*, quæ de mediis ad finem ducentibus ratiocinatur. *Præelectio*, quæ ea eligit quæ in nostrâ potestate sunt, factio initio ab iis sine quibus ad reliqua aditus non patescit. *Volitio* quæ bonum cum ratione expetit. Atque deum actio hoc processu peragitur. Intellectus bonum vel malum, honestum vel inhonestum, intelligit, judicat, concludit. Voluntas appetit vel aversatur, appetitus dehinc sensitivus, rationi præscribenti & voluntati jubenti obsequitur. Hinc tandem actio moralis, seu executio rei volitæ sequitur. Atque ut spontaneum ac invitum sese exerant, libertas quædam in hominis actionibus statuenda venit: quâ de negotijs civilibus ratiocinari atque eligere possit: ne omnia fatali necessitate fieri, cum Stoicis concedamus.

2. *Materia*, non quidem, ex qua, cum in accidentibus non datur, Analogôs tamen duplicem ei assignare materiam studebo, in quâ ipsam voluntatem, cum habitus sit electivus: atqui electio & libertas in homine locum non habent in appetitu sensitivo sed rationali. Præterea est virtus homini propria & cum bestiis non communis, idcirco in propriâ hominis facultate, puta voluntate, quæ æquè moralibus indiget, ut malitia ejus sanetur, ac intellectus, intellectualibus, ut ignorantia ejus tollatur; ut in subjecto
venit

venit collocanda. Circa quam, seu objectum internum affectus sunt, qui quatenus motiones sunt appetitus sensitivi, forum spectant *Physicum*, moraliter nec boni nec mali. Quatenus verò imperio rectæ rationis & voluntatis subsunt, virtute morali, non tollendi & planè averruncandi secundum *Stoicos*; sed domandi & regendi, ut honestis tantum actionibus delectari, turpes verò & inhonestas fugere valeamus, sic locum merentur in *Ethicis*. Subjectum bonum appetitus est sensitivus, ejusque cum duæ sint facultates, concupiscens, habens pro objecto bonum prosequendum, & malum fugiendum, undè procedunt ordine circa objectum bonum; Amor, desiderium, gaudium; circa objectum malum, odium, fuga, tristitia. Irascens, respiciens bonum & malum arduum, respectu boni duo prodeunt affectus, Spes & Desperatio; Tres respectu mali, Timor, audacia, ira. Hinc omnes undecim numerantur, sex in concupiscente Quinq; in irascente facultate.

3. Formæ analogicè sic dictæ, quæ est ipsa *rectitudo & congruentia ad honestatis & rectæ rationis normam*: seu, quod idem fermè est *laudabilis mediocritas, ad vitiosa extrema nunquam deflebens*. *Mediocritas* enim & congruentia cum rectâ ratione, tam arcto ligantur vinculo, ut unum sine altero esse aut existere vix possit, adeò ut si formam virtutis mediocritas non constituat, ejus tamen immediatum adjunctum & essentialè consequens omninò erit. *Heid. part. 2. philos. Moralis*. Quicquid enim laudabilem servat mediocritatem modum mediumq; tenens, illud etiam debitam servat rectitudinem: & contra. Ac quemadmodum rectitudo est norma actionum; ita mediocritas: & vitium est quod à debitâ mediocritate recedit, non secus ac quod recti.

rectitudine destituitur. *Nob. Gyll. Coll. Eth. D. 3.* Denique que *Finis*, non quidem *ō seu cui applicanda venit*, qui est homo, in cuius commodum actiones omnes suscipiuntur ut beatitudinem adipiscatur; sed *ōv* *cujus gratia ē propter quem*, supposito absolute summo, *gloria Dei summi* in suo genere mentio fit ponitq; *Felicitatem ipsam*, seu beatitudinem civilem, & jucundissimum in hoc mundo statum ad quem virtus collimat.

Ad Præcepti Secundi, memb. I: mum.

Virtutem specie unam cum *Stoicis, Plutarcho teste*, quæ varia nomina saltem sortitur, ex varijs objectis & diversis circa eadem actionibus, non facio, etiam si parum id incommodè fieri referat, *Nob. Gyll. Disp. 3. coll.* quatenus nimirum una recta ratio, quo etiam sensu *Pythagoreis* prudentia omnium virtutum mater indigitatur. *Licet* enim per generalia principia, genericam formam, finem communem ita connexa sint, ut non absurde dixisse videatur *Tull. 2. Q. Tusc. Si confessus fueris te unam virtutem non habere, vix ullam ob earum connexionem videre firmiter tenere.* Nihilominus tamen cum diversæ in homine sint inclinationes, inficias non eundem est, quin & diversæ dentur formæ, propensiones has perficientes. Quippe ut ait Poëta:

Hic satius ad pacem, hic castrensibus utilis armis;

Natura sequitur semina quisq; sua.

Diversos moderantur in quovis appetitu affectus. Circa diversa versantur objecta externa. Alia atq; alia institutione, assuetudine & actione inducuntur. Quæ tamen singulæ ad hæc duo capita, sufficientissima ad *S. B.* acquirendum, commode reducuntur, quæ vel sup-
premi Numinis cultu & veneratione, quem pietas præ-

scribit. Vel dilectione proximi & nostri ipsius, quam *probitas* moderatur, perficitur. Hanc confirmat præceptorum decalogi in posteriorem & priorem tabulam divisio, quarum *prior* officia pietatis DEO; *posterior* probitatis munia homini debita, mandat. Vendel, Phil. Mor. L. de recta vita, c. 6.

Ad Præcepti Secundi, memb. 2, dum.

Juxta triplicem in uno subjecto virtutum respectum seu gradum, virtus gradu distincta commodè, ad nutum, Calp. Barb. Ench. Eth. c. 9. dispescitur. 1. est *Incipientium sub naturali inclinatione seu dispositione, cui inchoata seu imperfecta virtus* adjungitur. Cum vitiosi motus animorum cedunt quidem rationi sed non sine maximâ luctâ. 2. *Proficientium sub virtute communi*, cum appetitus magis convenit ad rectam rationem, eiq; parret sine notabili aliquâ hæsitatione & rebellionem, quò *consummata virtus spectat*. 3. Est *Heroum & perfectissimorum*, cum omnes animi motus, qui virtuti oblucri potuerant, ita sunt repressi ut rationi rarissimè se opponant.

Ad Præceptum 3.ium

Muneri satisfacisse suo non videtur *Ethicus* dum virtutis moralis naturam lustraverit, ni vitij foeditatem quoq; aperuerit, cum *contrariorum eadem sit scientia*, Eaq; juxta se posita clarius elucescant.

Nam mala sunt vicina bonis; errore sub illo

Pro vitio virtus crimina saepe tulit.

Idcirco si virtutis tramitem servare, & in arcem felicitatis intromitti velimus, *Virtus* quæ honoratis ornatur titulis, atq; vocatur; *honestas, decorum, perfecti integritas, rectitudo, recta ratio, ipsaq; justitia*, sectanda: *vitiium* v. quod ignomi.

ignominiosis insignitur nominibus, atq; dicitur: *turpitudō, improbitas, peccatum, pravitas, error, impotentia animi, vitiositas, adeoq; injustitia*, declinandum. *Cic. in L. offic. L. 2. de inv. Reth. L. 4. de finibus Tus. q. 3.* fugiendum, atq; sic vivis suis coloribus in *Ethicis* depingendum est. Hujus causa efficiens Theologicè loquendo, est Diabolus & perversa hominis voluntas: philosophicè, defectus rationis & nimius amor sensuum, eorumq; quæ sensibus sunt grata, qui rationem obfuscat & appetitui subjicit. *Si enim appetitum respiciamus*, homo magis pronus est ad *vitia*, quippe sensibus gratiora. *Si rationem*, magis ad *virtutes* præcipuè morales; ut enim se habet intellectus ad scientiam: sic voluntas ad virtutem. At omnes naturâ desideramus scire. Forma est *drophia* seu insipientia talis, quæ defectus est & exorbitatio à mediocritate & rectâ ratione.

QUÆSTIONES.

I. Cadit ne Summum B. in homines in hac vitâ?

R. Hominem miserrimam creaturam nuncupat *Bernhardus in meditationibus suis cap. 3.* dum eum sperma foetidum, imbecillitatis exemplum &c. appellat: *Plurimiq; cum eo alij*, imò *Sacra pagina*, miseriam & vanitatem hominis exponit, ut si secundum scripturam loqui velimus, in mundo meram esse vanitatem, omnigenas molestias, inconstantiam, & cuncta afflictionibus plenissima, fatebimur. Atq; propterea felicitatem summam exulare? *Sed nihil est quod ambigamus*, gradus felicitatis si consideraverimus, res erit expedita, S. n. B. nunc sumitur pro bono absolutè perfecto, quod in hominem in hac

In hac quidem mortalitate non cadit, nunc pro perfecto in suo genere, quod quoad *essentiam* in genus humanum in hac vitâ cadit, etiamsi difficultèr in individuis, quo ad existentiam, reperiatur. Dicit enim rectè potest quod homo vivat, & secundum virtutem agat. E. quod sit beatus. *Arist. 1. Eth. 10.* Fortunæ inconstantiam tanti non facimus, ut virum bonum ab honestâ actione dimovere posse eam concedamus: sive blandiatur Zephyrus, sive fremat Boreas, vir nihilominus bonus, animum in quavis fortunâ gerit præsentem.

2. An virtus in hac vitâ cadat in hominem?

Etiam si divinum quid virtus sit & res perfecta quæ non nisi in immaculato invenitur domicilio: atq; *Hor. lib. 1. sat. 3. canat,*

Vitijs nemo sine nascitur

Tamen, cum in hominem cadat, prohi. *vitijs virtuti* contrariè & privativè (*sed diversimode*) oppositum, virtus in eundem cadere debet, cum opposita fieri habeant circa idem. Atqui homo particeps fieri potest beatitudinis, ideò & mediâ ad finem ducentis. Et quorsum tot in sacris & prophanis adhortationes ad virtutes, si nullatenus daretur in hac vita. Navos tamen cum virtute etiam coherere, ultro fatemur, optima enim vina suas habent faces. Cadit proinde in hominem virtus etiamsi non perfectissima, quæ plane divina dicitur, tamen perfecta in suo genere, quæ humana nuncupatur.

COROLLARIA

1. Fœminas virtutis capaces

esse

esse quotidiana experientia
comprobat.

2. Virtus quævis inter duo
extrema consistit.

3. Homo in civilibus liberta-
tem habet.

4. Omnia vitia non sunt
paria.

Præstantiss. atq. doctissimo juveni,
DN. ANDRÆ JACOBI Elmegreen/
Philos. C. eximio, patriotæ meo perdilecto, pro gra-
du Magisterij doctè disputanti, hisce ex animo
applaudebam:

Pulchram quisquis amat gnatam benè ducere, matrem
Is colat & studio veneretur eam:

Vulgus ait. Virtus genetrix est, filiam honorem.

Qua parit. Elmegreen / Tu quoq. cernis idem.

Diligis en matrem hanc, cûi filia nascitur usque

Compta: nec hâc virgo pulchrior esse potest.

Virtutem coluisti; & adhuc colis; hinc tibi honoris

Culmen adest. Pro quo disseris egregiè.

αυτοσκηδῖος

MICHAEL Gyllenstålpe &c.

Præstantissimo & Politissimo Viro-Juveni,

DN, A N D R E Æ *Elmegreen* Smolando,
Philosophiæ Candidato meritissimo, amico & convi-
ctori suo svavissimo, pro summis in philosophia
honoribus consequendis; De Natura virtutis do-
ctè pulchreq; differenti:

Indita sunt animis virtutum semina nostris
Naturâ, quarum nescia fama mori.
Res liquet: exemplo, flos nobilis inter alumnos^o
Phoebi quo *Elmegreen* comprobat omne suo,
Fieriis etenim non tantùm militat annis^o,
Et vigili Musas strenuitate colit.
Sed quoq; virtutis, læto spatiat in agro,
Discursu placido, commoda multa ferens^o.
Carpit purpureos flores & lilia campi:
Pulchra igitur Laurus cinget honore comas^o.
Pergas, *Andrea*, virtutum cernere flores^o,
Quæ tibi jam laudis mollia ferta parant.

*Ita licet occupatissimus medullitus
tamen gratulatur*

GEORGIUS ALANUS
S. S. Theol. P. P. & Past.
Aboenf.

ANDREAS JACOBI *ELMEGREEN*
SMOLANDUS.

Per Anagram:

GLORIAM DEICELEBRAS: NON
DAS MANUS,

Gloriam

GLoriam enſic tu celebras Dei, dum
Flectis ad Muſas animum ſagacem:
Non enim das aſſiduus, manus, mi
Candide frater.

ex animo applauſi

SVENO J. GARDIUS.

Τέκνον φιλοσοφῶν, ἈΝΔΡΕΙΑ κἀλλίμε γνῶστε,
χαίρω καὶ προκοπᾶς ἔτε, τᾶς τιμᾶς ἀγαθαῖς,
χλεῖ δ' ἀδ' ἀνάτον: τὰ κάρματα πολλ' ἀναδ' ἄλλε.
ῥῶμη θαυμασῆ: περὶ τῆς ἀρετῆς τε-θιδ' ἄσκευς
φιλοσόφως καὶ χαίρε μεχρι τῆς γῆρα εἰδῶ.

Hæc præstantiſſ: ac Doctiſſ: Dn. *Philosophia*
Candidato meritiffimo, τῶ σπεδ' αὐτῆ ho-
norando, in arrham τῆς ἀγωνίης φιλα-
δελφίας, ἀντροχεδ' ἰως relinquebam.

Daniel B. Rosander
Smol:

EXimios animos labor arguit; ocia turpes.
A puero ANDREAS indulserat hicce labori;
Testantur cuncti quibus est hac cognita virtus.
Nunc video sibi non frustra sumptum esse laborem,
Debita jam merces ipsum comitatur honosq̃.
Gratulor Elmegren tibi fantor sanguine junctæ:
Cedat id in laudes divini Numinis amplas!

Rudi avenâ, sed sincero affectu
fundebat

Æschillus S, Fabricius Smo-
landus.

ARs facit ingenium (*sic est sermone receptum*
Undique) nec virtus clara sepulta jacet,
Laudibus en summis tandem virtutis amantes
Ornantur, docet ut pagina sacra viri.
Hac pietatis opes hac fundamenta salutis
Pandit, & hac validâ conterit arma manu.
Hanc colis Elmegreen præceptor devenerande,
Hanc versas animo nocte dieq; bono.
Has tu florebis decus immortale per artes
Virtutem sparget posteritasq; tuam.
Joh. Alanus.

Nunc tibi quàm fuerit non segnis cursus in arvo,
Eloquitur præsens res specimengq; probum,
O felix cursor, constanti qui pede cursum
Conficis, & plausu concitus alta petis.
At ne deficiant præceptor pondere nervi,
Sacra juvet cursum flaminis aura tuum.

Christophorus
Alanus.

ENtibi præceptor paucis nunc grator & opto
Ut tua fortunet compita cuncta Deus!

Nicolaus Alanus.

